

حقوق های معوقه کارگران ، چالشی در مقابل سرمایه داران

نویسنده: شاپور احسانی راد

سرمایه داری ارتجاعی و لجام گسیخته ایران سالهاست که دچار بحران هویت است و امروز تلاش دارد بحران عمیق ساختاری خود را که نه تنها اقتصادی، بلکه سیاسی است، با سرشکن کردن بر سر طبقه کارگر ، تمام هزینه های آن را از جیب و سفره کارگران بپردازد. ولی مدت هاست که جیب کارگران خالی و برکت از سفره آنان رخت بر بسته است. به نظر میرسد تنها راه حل خروج از این بحران خود ساخته سرمایه داری ایران، پیوند با اقتصاد جهانی است تا ضمن جذب سرمایه و بازسازی صنایع فرسوده و در اختیار گرفتن تکنولوژی نوین ممکن است بتواند به مرور در بازار داخلی و خارجی، تولید ، صادرات و رقابت داشته باشد تا شاید بتواند به اوضاع خود سرو سامان بدهد. ما در اینجا نمی خواهیم نسخه یا پیشنهادی برای برون رفت سرمایه داری ایران از این باتلاق ارائه دهیم. چرا که هزاران مشاور ، کارشناس و موسسه ریز و درشت و دهها بنگاه خبرگزاری و خبر پراکنی و سخن پراکنی در اختیار دارند که به آنها بگویند باید چه خاکی بر سرشان بریزند تا از این بحران و رکود خارج شوند. اصل مسئله اینجاست که ما طبقه کارگر ایران در این بحران در کجا ایستاده ایم و برای حفظ زندگی، شرافت و بقا خودمان چه رویکردی باید داشته باشیم. به خوبی پیداست امروز دوران تعیین تکلیف سرمایه داری با طبقه کارگر بر سرحداتل معیشت آن فرا رسیده است و اگر ما کارگران نتوانیم هم اکنون مطالبات صنفی، طبقاتی خود را، حقوق اقتصادی، اجتماعی و سیاسی خود را نهادینه کنیم. باید سالها در اوج فقر و فلاکت و تحقیر، شکم برآمده از گرسنگی کودکانمان را با چشمان اشکبار نظاره گر باشیم.

اگر چه پس از انقلاب سرمایه داری عقب مانده ایران که فقط بدنبال سود بیشتر و بیشتر شوراهای واقعی کارگری را منحل و یک دهه به بهانه جنگ ، کمترین دستمزد و مزایا و حقوق را به کارگران تحمیل کرد ولی این پایان کار نبود پاداش آن همه ایثار و فداکاری در جنگ، تدوین قانون کاری بود که قراردادهای موقت را برای آنها به ارمغان آورد و بدنبال آن نه تنها اخراج سازیها، بیکار سازیها ، قراردادهای سفید امضاء ایجاد شرکت های پیمانکاری پیمانکاریهای نیروی انسانی را قانونی و چماق بر سر کارگران قرار داد بلکه کار به جایی رسید که حتی حقوق ماهیانه کارگران (که به گفته خودشان تا عرق آنها خشک نشده باید پرداخت شود) از دو ماه تا 18 ماه با تاخیر پرداخت کرده است. شرکت های بن رو ، بلور شیشه ، نورد و پروفیل ساوه ، نورد و لوله صفا ، شیشه سپهر کاوه فلوت و خیل دیگر شرکتهای واقع در شهر صنعتی کاوه در شهرستان ساوه از دو تا چندین ماه است که حقوق کارگران را با تاخیر پرداخت می نمایند و حتی دفترچه های بیمه کارگران با تاخیر تمدید می شود امروز معضل حقوق های معوقه چنان کارگران را به تگنا کشانده است که کارد به استخوان آنها رسیده است. این بی حقوقی در تاریخ پنجاه ساله اخیر ایران بی سابقه است به تازگی در کارخانجاتی در ساوه

شایع شده است که قصد دارند نهار و شام کارگران را نیز قطع نمایند. کارگرانی که در دو شیفت 12 ساعته در بدترین شرایط کارهای سخت و زیان آور مشغول به کار هستند و حتی حق جمعه کاری آنها را نپردازند. در کارخانه ایی در ساوه وقتی کارگران تجمع کردند و خواهان پرداخت سه ماه حقوق معوقه خود شدند و اتفاقاً کارفرما مجبور شد همان شب یک ماه حقوق آنها را علی الحساب بپردازد. با وقاحت تمام در کارخانه شایع که این تجمع و اعتصاب از طرف کارفرما بوده تا از این طریق به دولت فشار بیاورد و وام کلان بگیرد ولی کارگران به خوبی می دانند که این کارفرما بیش از ده سال است که وام های میلیاردی از دولت می گیرد و نه تنها سود بلکه اصل این وام ها را هنوز نداده است ولی فریبکاری را ببینید که وقتی کارگر ناچار می شود برای حقوق معوقه خود دست به اعتصاب می زند آن را نیز بازی کارفرما می خوانند تا کارگران متوجه قدرت خود نشوند.

یقیناً زندگی ما کارگران با کارخانه با کار با دستمزد، عجین شده است. کارخانه مال ماست. خانه ماست ما بیشتر وقت و جوانی خود را در آنجا سپری می کنیم. ما کار و تولید می کنیم آفرینش ثروت جامعه در دستان ماست. پس دستمزد عادلانه حق ماست. دستمزد متناسب با داشتن یک زندگی انسانی حق ماست. اما رذالت کارفرما به چه حدی رسیده است که این دستمزد عادلانه را تا حد یک دستمزد زیر خط فقر پائین آورده است و تازه همین چندرغاز حقوق را نیز با تاخیر پرداخت می کند. آیا این کارفرما و سرمایه دار نیست که با تاخیر در پرداخت حقوق ماهیانه باعث ایجاد تشنج در کارخانه، شهر و جاده می شوند آیا او را نباید به جرم تشویش اذهان عمومی و اقدام علیه امنیت ملی (اگر کارگران و خانواده شان را جزء مردم و ملت بدانیم) محاکمه کرد؟ سلاح ما کارگران نیروی کارمان است. اگر چه این نیروی کار ارزان می فروشیم ولی وقتی همین چندرغاز حقوق را چندین ماه دیر پرداخت می کنند. ناچاریم به خاطر شکم گرسنه زن و بچه هایمان دست از کار بکشیم.

اگر چه همین دست از کار کشیدن نیز بر ما تحمیل می شود و چاره ای ناچار است.

امروز نان، آب، برق، گاز و بنزین گران شده است. کارگران ناتوان از پرداخت کرایه مسکن، هزینه تحصیلی فرزندان، دارو و درمان و گرفتار تورم و گرانی کمرشکن هستند. دیرپرداخت کردن حقوق ماهیانه ظلم و ستم مضاعفی است که بر کارگران روا داشته می شود. بنابراین کارگران چاره ای ندارند جز اینکه با درایت و عقلانیت از نوشتن طومار، تحصن، تجمع و اعتصاب و هر شیوه ای متناسب با روز و موقعیت کارگاه، مطالبات صفی خود را از کارفرما بخواهند در شرایط امروز کارگران می دانند شاید آمدن آنها به خیابان ها سم باشد. تحت هیچ شرایطی نباید بهانه به سرکوب داد چون آنها تنها راه حل (سرکوب) را دارند. بهترین روش این است که کارگران در محل کار خود متناسب با اوضاع برای بدست آوردن حقوق های معوقه خود تلاش کنند. پلاکارد بزرگ (ما گرسنه ایم)، (ما چندین ماه حقوق نگرفته ایم) و (ما نان می خواهیم) باید همواره در جلوی صفوف کارگران در کارخانه باشد. بدیهی است حتی نیروهای سرکوب گر در مقابل حق خواهی کارگران در کارخانه، بهانه ای پیدا نخواهند کرد و از نظر روحی و روانی با کارگران اگر همدردی نکنند، دست و دلشان برای سرکوب خواهد لرزید و این کارگران که هستند بدلیل ذبح بودن پیروز می دانند. مبارزات ما کارگران قدمتی صد ساله دارد ما هم در جنبش ملی شدن نفت و هم در پیروزی انقلاب 57 با اعتصابات سراسری بویژه اعتصاب کارگران انقلابی شرکت نفت کمر شاه را شکستیم. ما کارگران در ده سال اخیر نه تنها توانستیم سندیکای اتوبوسرانی تهران و حومه، سندیکای کارگران هفت تپه و اتحادیه آزاد

کارگران ایران را بر سرمایه داری تحمیل کنیم بلکه به کمک چندین کانون صنفی حامی کارگران در 11 اردیبهشت سال 88 در روز جهانی کارگر در پارک لاله فریاد حق خواهی کارگران ایران را به گوش جهانیان رساندیم باید باور کنیم در حال حاضر می توانیم ضمن بدست آوردن حقوق های معوقه خود ، نه تنها دستمزد عادلانه بلکه کف مطالبات صنفی ، طبقاتی از جمله داشتن تشکل های مستقل کارگری را به سرمایه داری ایران تحمیل کرده و کلیه مطالبات سیاسی ، اجتماعی ، اقتصادی طبقه کارگر ایران را نهادینه کنیم

برگرفته از سایت اتحادیه آزادکارگران ایران